

Bedankt dat ik hier vandaag namens mijn gezin mag spreken.

Ik ben Michelle en woon samen met mijn partner Hessel en onze 3 dochters; Tessa van 7, Nienke van 5 en Floor van 3 jaar oud aan de parallelweg in Beilen

Maandag 14 september vond er direct achter ons huis een wolvenaanval plaats.

Niet ergens diep in een natuurgebied

Niet kilometers verwijderd van woningen

Maar hier, in de bebouwde kom van Beilen. In het gebied tussen het Lievingerveld, het centrum van Beilen en het station.

Precies op de plek, waar wij wonen

Waar onze kinderen spelen

Waar mensen hun hond uitlaten

Waar mensen hun rondje Beilen lopen

En waar kinderen langsfietsen naar school

De plek, waar wij ons tot die bewuste maandag gewoon thuis en veilig voelden.

Op die dag verloren wij niet alleen ons geliefde veulen, maar we verloren die dag ook iets wat voor ons altijd vanzelfsprekend was: ons gevoel van vrijheid en veiligheid.

En ik wil daar heel duidelijk in zijn.

Wij zijn bang!

Wij willen onze kinderen buiten laten spelen

We willen dat ze hutten kunnen bouwen, op ontdekking kunnen gaan, de dieren kunnen verzorgen en vooral gewoon lekker kind kunnen zijn.

We willen ze niet binnenhouden.

We willen geen kinderen die achter een tablet zitten omdat wij bang zijn om ze naar buiten te laten gaan.

We begrijpen dat de aanwezigheid van de wolf een ingewikkeld en maatschappelijk vraagstuk is. We begrijpen ook dat er regelgeving en verschillende belangen zijn. Maar ingewikkelde regelgeving mag wat ons betreft nooit betekenen dat inwoners geen antwoord krijgen op een heel eenvoudige vraag:

Kunnen onze kinderen hier nog veilig buiten spelen?

Want dit doet iets met ons als ouders.

We slapen amper. Waar we voorheen de deur dichtdeden en naar bed gingen met het vanzelfsprekende

gevoel dat alles buiten gewoon goed was, gaan we nu anders naar bed.
We vragen ons af wat we de volgende ochtend zullen aantreffen.

En dan komen de vragen.

Wat als 1 van onze rijpony's van onze kinderen dood of gewond in de wei ligt?
Wat als ons hondje wordt gegrepen?
En misschien wel de vraag die iedere ouder het liefst helemaal niet uitspreekt:
Wat als een van onze kinderen, of een buurtkind wordt gegrepen?
Wat als?

Die gedachte laat ons niet meer los.

En daarom gaat dit voor ons verder dan alleen vee, verder dan alleen natuur, verder dan alleen de aanwezigheid van een wolf.

Dit gaat voor ons over vrijheid en veiligheid.
Over de vraag of onze kinderen nog onbevangen naar buiten kunnen.

Wij willen dat onze kinderen opgroeien in een gezonde en veilige leefomgeving.
Een omgeving waarin ze kunnen ontdekken
Kunnen spelen
Kunnen leren
Hutten kunnen bouwen
Dieren kunnen verzorgen
Maar vooral gewoon kind kunnen zijn.

Maar kan dat nog?

Daarom wil ik vandaag opnieuw en heel nadrukkelijk die ene vraag stellen:

Kunnen onze kinderen hier nog veilig buiten spelen?

En ik wil daarbij benoemen dat wij hierin niet alleen staan. Naar aanleiding van de brieven die door bezorgde buurtbewoners zijn gestuurd, wordt er een gesprek gepland met de burgemeester en gedeputeerde van de provincie. Dat vind ik een belangrijke eerste stap, want het laat zien dat de zorgen niet alleen bij ons als gezin leven, maar breder worden gevoeld in de buurt. Ik hoop dan ook dat deze zorgen niet alleen worden gehoord, maar dat ze ook daadwerkelijk leiden tot concrete acties.

Wij vragen u om onze zorgen serieus te nemen.

Niet pas wanneer er opnieuw iets gebeurt.

Niet pas wanneer een volgend dier wordt aangevallen.

Maar nu.

Wij vragen om op korte termijn duidelijkheid over de situatie en over de concrete stappen die worden gezet om de veiligheid van onze kinderen, onze gezinnen en onze dieren te waarborgen.

Want wij willen maar 1 ding:

Dat onze kinderen gewoon weer naar buiten kunnen.

Zonder angst!

En daarom wil ik afsluiten met een vraag die ik hoop dat iedereen hier vandaag voor zichzelf meeneemt:

Kunnen wij onszelf recht in de spiegel aankijken als er in de toekomst toch een kind door een wolf gegrepen wordt?

Wetende wat er nu gebeurd is, wetende welke risico's er zijn, wetende welke zorgen er leven bij gezinnen en buurtbewoners?

Kunnen we dan zeggen dat we er alles aan hebben gedaan om dit te voorkomen?

Want ik wil niet over een jaar terugkijken en denken... we wisten dat dit risico er was, we hebben onze zorgen uitgesproken, maar hebben we vervolgens wel genoeg gedaan?

Ik wil er alles aan doen om ervoor te zorgen dat die vraag nooit werkelijkheid hoeft te worden.

Dank u wel.